

מ"ם הרשקוביץ

סכנה מתוקה

אחד
הוצאה לאור

מה מסתתר באוניה?

נמל סוצ'י, חוף הים השחור, רוסיה.

רעש והמולה מילאו את הנמל המסחרי גדול הממדים. עגורנים פרקו מכולות ומטענים מעל סיפון אניות משא עצומות. פועלים בסרבלים התרוצצו מצד לצד, וצעקות ניסרו את החלל. מפעם לפעם החרידה את האוויר צפירה מחרישת אוזניים, ולהקת שחפים התעופפה בבהלה.

בשביל המרוצף הסמוך לקו המים, פסעו שני ילדים שחורי שיער הדומים זה לזה, בעקבות בחור בעל מראה מקומי כבן עשרים וחמש. הילדים העליזים קיפצו קדימה, שאלו שאלות שונות וקיבלו תשובות מלאות ומספקות מפי הבחור הידידותי.

שניאור ומנדי, הם ילדי ה'שליחים' בעיר פניצילינה הסמוכה לסוצ'י, שהיו כעת בחופשת הקיץ הארוכה. על פי התוכנית, בהמשך הם עתידים לנסוע לארץ ישראל לשבועיים, לבקר את

סבא וסבתא משני הצדדים. אך בינתיים, אבא ואמא עסוקים מאוד בשליחות, והם קצת משתעממים...

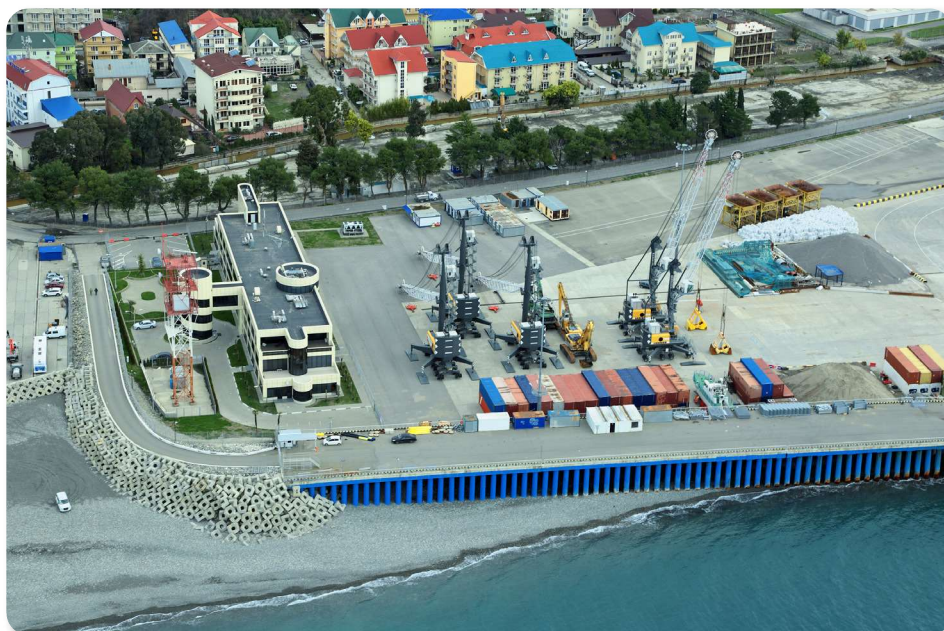
למרבה השמחה, התנדב סרגיי, בחור יהודי חביב מאנשי הקהילה וממקורבי בית חב"ד, לקחת אותם לסיור בנמל הסמוך. הסיור התגלה כמעניין במיוחד! התברר שסרגיי הוא בעל ידע רב בכל נושא, וכמעט ולא נמצאה שאלה שלא הייתה לו תשובה עליה.

"למה קוראים לים הזה 'הים השחור'?" ביקש לדעת מנדי בן התשע, הקטן מבין השנים. "הוא בכלל לא שחור, הוא כחול ממש כמו כל ים אחר!"

"שאלה מצויינת!" החמיא לו סרגיי. "האמת היא שהים הזה הוא לא כחול כמו כל ים אחר – הוא קצת כהה יותר, ובגלל זה מכנים אותו 'הים השחור'. היום מזג האויר נאה, אך בדרך כלל שורר ערפל על הים, והערפל האפל גורם לו להיראות שחור עוד יותר..."

"בעבר", נשא סרגיי את עיניו כמפליג אל העבר, "היו הימאים והמלחים העוברים בים הזה מכנים אותו בשם 'הים המרושע' בגלל צבעו השחור..."

"אם תערכו סיבוב בכפרים שסביב הים", הוסיף סרגיי, "תוכלו לשמוע אגדות על כך שהים משנה את צבעו לשחור כהה בזמן סערה... הדבר לא לגמרי מופרך, כי ישנן בים אצות ים רבות,

ובזמן סערה כשהן מתערבבות במים - צבען השחור בולט...
אבל למה אנחנו סתם מתעסקים בשחור? בואו נמשיך בסירור!"

את עיניו של סרגיי צדה אוניית משא גדולה עליה הועמסו
מכולות ('קונטיינר') עליהן הוטבעו האותיות C.R. וצירור חינני
של סוכריות גדולות. 'אוניית ממתקים, זה דבר שעשוי לעניין
את הילדים!' חשב לעצמו וניגש אל הכבש המוביל לסיפון
המרכזי.

הוא העביר שטר קטן לידיו של איש החברה שעמד בפתח,
וענד על חולצתו תג עם סמל החברה והשם "בוריס". בוריס

קיבל את השטר, נתן להם בשמחה לעבור ואף התנדב לערוך להם סיור מוזרך על גבי הספינה.

"עולם הממתקים השתנה מאוד בשנים האחרונות", החל להסביר להם בפאתוס, כשנכנסו לאולם הפיקוד. "בעבר היה מקובל לאכול סוכריית תרנגול אדום על מקל, שזה גוש של צבע מאכל וסוכר דביק אשר אינו תורם מאומה לבריאות הילד".

"ומה היום?" שאל שניאור בן האחת-עשרה.

"היום, הכל אחרת", הנמיך בוריס את קולו כצופן סוד. "יותר ויותר חברות ממתקים בעולם החלו להכניס לתוך מוצריהם רכיבים בריאים, כמו ויטמינים, ברזל ועוד. כך, יכולה האם הרגועה לתת לילדיה את הממתק בלב שקט!"

"החברה שלנו, סי.אר. - שזה ראשי תיבות של "קנדי רויאל", סוכריה מלכותית, או ממתקים מלכותיים", המשיך בוריס לספר, "הפכה את הממתקים הבריאים לאומנות. אצלנו הרכיבים הבריאים הם לא רק תירוץ שיגרום לקנות את הממתקים, אלא עיקר המוצר! דרך המוצרים שלנו עם התוספות המדעיות, ילד יכול לקבל את כל התזונה הבריאה לה הוא זקוק במשך היום! עוד תוכלו לשמוע אמא שאומרת לכן שלה "אם תסיים את הממתק, תקבל שניצל"..."

